

După o pauză de peste 2 ani, revista "Atitudine" apare cu un nou număr și într-un format diferit.

Au trecut câțiva ani de la apariția grupului "Noii Golani" și considerăm că e necesar ca într-o lume în care comunicarea se mută în mediul on-line, unde devine pe cât de actuală, pe atât mai efemeră și superficială, să lăsăm în urmă ceva scris. Pentru ca tinerii noștri să aibă un reper tipărit pentru ceea ce se vrea a fi grupul de acțiune "Noii Golani".

Revoluția continuă prin atitudine.

Noii golani te salută !

ATITUDINE

Nr. 4, Anul IV, 2009

Revistă editată de "Noii Golani"

Noii Golani

Un grup cu tentă neconvențională, încropit la aer și la lumină, fără ierarhii bine definite și fără structuri de organizare gândite asiduu de un creier cenușiu într-o încăpere întunecoasă, cu jaluzele trase și ușile închise. Nu ONG, nu asociație, nu ligă a studenților, nu nimic. Doar o rețea de oameni ce se definesc și redefinesc încontinuu. Ei pe ei și unii pe alții prin informare și acțiune în timp real.

La început au fost înaintașii noștri și cele câteva exemple pozitive din viața ante și post-decembristă ; apoi a fost acel meci al Naționalei în care un grup de suporteri au

CUPRINS

Noii Golani.....	1
Basarabia în ochii noștri este vie... ..	3
Roșia Montană.....	4
Ultima repriză. Memorialul Revoluției.....	5
Recurența binelui.....	6
2 plus 2 fac 4.....	9
Prietena mea veche.....	10
Deocamdată e bine.....	11
1 Decembrie.....	11
Campanii inițiate de Noii Golani.....	15

Continuare la pag. 2

www.noiigolani.ro

Continuare de la pag. 1

ales să afișeze un banner cu mesajul « Eroii nu mor niciodată » și niște stenciluri prin mai multe orașe, cu mâna Victoriei care spunea Respect 89. În afară de faptul că au trecut cam 4 ani de atunci și că eroii au început să învie în sufletele noastre prin lărgirea spectrului de vedere și introspecție, evenimentul « Eroii nu mor niciodată » s-a transformat într-o adevărată campanie la nivel național.

Noi suntem aceeași. O mână de prieteni care nu vrem mila persoanelor « politically correct » pentru o generație pierdută, nu vrem ironia disgrațioasă pe care o afișează un politician când vorbește despre suficient 'simț practic' pentru a fi partener într-o afacere murdară. Noi refuzăm ca revoluția din '89 să fie predată în școli și la TV doar ca o mișcare politică. Noi suntem dovada, nu singura, că schimbarea spre mai bine nu vine niciodată de sus în jos, dinspre clasa politică spre oamenii de rând, ci mereu invers, de la cei ca noi, simpli muncitori, elevi și studenți. Revoluția continuă prin cultură. Revoluția continuă printr-o îngropare continuă a tuturor formelor de dezumanizare generate de regimul comunist antedecembrist și propășite până azi. Noi asta vrem.

În ceea ce privește grupul, acesta a avut mai multe etichetări și a fost uneori privit cu reticență. Poate din cauza noastră, majoritatea membrilor fiind încă la școală: liceu, facultate sau master. Nu avem rude în politică și nici părinți în funcții

importante. Muncim, ca tot omul care trebuie să supraviețuiască cumva; dar asta nu a înlocuit niciodată dreptul la viață ca atitudine și respect pentru tot ce ne înconjoară. Nu suntem 'câtă frunză, câtă iarbă' și nu dorim cu orice preț să avem un număr mare de membri. De aceea campaniile pe care le-am inițiat și pe care acum le susținem « Eroii Nu mor niciodată » și « Basarabia, pământ românesc » au o formă care permite oricui să se implice, fără a fi condiționat de apartenența la grup.

Ne-ar plăcea o Românie în care românii să simtă românește. Și românește ar putea însemna să uiți comoditatea, inventatele probleme interetnice, să ceri socoleală când ceva merge prost, să crezi în libertate, să ajuți când trebuie și să ai curajul de a-ți aminti istoria. Să nu îți fie frică să vezi în Decebal mai mult decât un șef de trib, să nu îți fie teamă să crezi că Mircea cel Bătrân a rezistat demn în fața lui Baiazid, să nu ai dubii că în 1918 plutea în aer mireasma proaspătă a unirii. Nu ai voie să uiți cum bunicii tăi au murit în închisorile comuniste de după 1945 sau cum au fost vânați pentru ca aveau în casă o cruce. Sau să omiți faptul că Basarabia și-a câștigat în 31 august 1989 dreptul de a scrie cu alfabet latin. Nu poți să nu știi că în 1989/1990 s-a furat parșiv unul dintre cele mai frumoase momente ale noastre: curajul de a înfrunța fără nici o armă teroarea unui regim. Să fii fericit că ai trăit anul acesta momentul în care, la 7 aprilie 2009, Basarabia a început să se trezească din amorie.

Cam așa suntem noi... Ca orice român, poate cu o doză de încredere în plus în noi. Noi nu vom pleca și nu vom renunța! *Nu fiindcă lucrurile sunt grele nu avem curaj, ci pentru că nu avem curaj ele sunt grele* – (Seneca)

Basarabia în ochii noștri este vie

Nu este cazul pierdut pe care noi, românii din dreapta Prutului ne-am obișnuit să îl tratăm cu resemnare: „asta este, soarta!” cu o mică doză de răutate numai bună să ne absolve de orice vină „ăia vorbesc rusește acolo, ce români?! ” sau cu egoism: „parcă nouă ne e mai bine ... ”

Basarabia este vie și în ochii prietenilor noștri care ne mai întreabă despre frații de dincolo de Prut ... cum o mai duc, cum se descurcă cu noua democrație ? Se va repeta oare și la ei perioada post-decembristă de la noi ...cum putem să îi ajutăm ? Greu, dar Basarabia rezistă. Cu toată amorțeala ce zace într-un fost teritoriu sovietic, Basarabiei începe ușor să îi bată inima ... românește.

E timpul generației noastre. Dacă va fi ceva bine în viitorii ani, noi suntem cei care ne putem uita drept în ochii celorlalți. Iar dacă vom lăsa ca istoria să ne fie scrisă de indiferență, tot noi va trebui să înghițim cu greu celebrul reproș: românii își merită soarta.

Basarabia nu trebuie cucerită, nu trebuie să pornim nici un război pentru a o avea. Nu trebuie nici încrâncenare, nici ruși loviți cu patul puștii și nici măsuri suplimentare de siguranță. Nu trebuie să ne fie frică de acest pământ, fiindcă e românesc. E „la noi acasă” așa cum e și Iașiul sau Suceava.

Dar oamenii, și de o parte, și de alta a Prutului au fost învățați că frații nu sunt frați de fapt. Că România mereu a reprezentat un pericol pentru Republica Moldova ... sau că Republica Moldova este un stat independent. Nu ni se spune direct asta, fiindcă o asemenea declarație ne-ar trezi la realitate. Dar suntem mereu bombardati cu sondaje de opinie trucate, cu personalități inventate ce explică printr-un discurs fad cum s-a creat statul moldovean, cu profesori de istorie care evită subiectul Basarabia, cu politicieni care ori se spală pe mâini, ori folosesc subiectul în campanie electorală. Cum se poate juca cineva cu istoria recentă unei țări fără ca oamenii să își dea seama ? S-a întâmplat în 1944 . Aceste lucruri nu aparțin de perioada neolitică , ne sunt contemporane ÎNCĂ, prin părinții și bunicii noștri.

Și totuși textul de mai sus poate părea unul non-sens. Cine are nevoie de crezul nostru? A fost el cerut... ?

Sensul îl dau românii din Basarabia care te primesc ca pe unul de același neam când le treci pragul, care la un pahar de vin cântă melodiile lui Ion și Doina Teodorovici, care îți arată bisericile ctitorite de Ștefan cel

Mare și care îți explică ție, românului, că și ei „sunt români, și punctum.”

Ei sunt motivația noastră, ei dau viața cauzei noastre. România e peste noi toți.

Roșia Montană

Vizita fiecăruia dintre voi este cu atât mai prețioasă acum cu cât președintele reales încă mai așteaptă ca specialiștii să se pronunțe asupra proiectului mult după ce orice cadru capabil și demn de o astfel de părere avizată s-a exprimat deja împotriva lui. Singurii specialiști care nu s-au pronunțat sunt cei care probabil cumpărați de companie și desemnați de clasa politică trebuie să ajungă să tragă concluziile favorabile companiei și în dezavantajul tuturor românilor vii, morți sau nenăscuți.

Asta a fost vestea proastă. Vestea bună este ca în țara vecină – Ungaria – a fost semnată în parlament legea privind interzicerea cianurilor, sub orice formă. Poate în loc să ne dam în petec de fiecare dată când vine vorba de ce grozavi suntem noi, am învățat ceva de la ei măcar în domeniul protecției mediului dacă nu și în ceea ce privește respectul pentru pământul strămoșilor.

Și pe aceasta cale doresc să amintesc celor interesați de implicarea în proiectul Drumul Aurului că în 2010 vom relua activitățile print-un proiect de deschidere a

mai multor drumuri alternative spre Roșia Montana din spre Alba Iulia și Deva.

Aceste drumuri sunt adresate și vor fi cartate pentru cei care nu doresc să folosească mijloacele de transport convenționale și rutele convenționale ci preferă să ajungă la Roșia fie pe drumul real pe care cobora aurul spre Roma acum 2000 de ani, fie pe drumul pe care poate minierii din zona Brad, Săcărâmb au plecat să-l ajute pe crăișor în timpul războaielor sau, de ce nu, pe drumuri inexistente atunci și slab populate acum, încărcate nu atât de istorie cât încadrate de peisaje naturale caracteristice Apusenilor: chei, plaiuri, sate colorate și mândre, păduri bogate și ape ce încă mai spală aurul din băile vechi ascunse cu strășnicie de

localnici și curg roșii sau galbene spre Mureș dând numele localităților.

Ultima repriză. Memorialul Revoluției

Jucătorii se așază tăcuți la masă și continuă. Piese sunt aruncate pe tablă, o parte din ele sunt alături. Rând pe rând pionii au fost capturați, turnurile scoase din joc, călăreții împrăștiați ... nebunii închiși. Regele stă izolat, gândind fiecare mișcare ce ar putea salva poporul. Înaltă și dârză, regina hărțuiește puternicul dușman. În ceața ce s-a lăsat peste pătratele alb-negre se pregătește, surd, un șah mat.

Memorialul Revoluției este singurul loc din România în care istoria revoluționară din decembrie 1989 este încă vie. Vie prin articolele de presă culese începând de acum 20 de ani, prin materialele video și audio ce nu se tem să arate revoluția așa cum a fost, prin centrul de cercetare ce a scos volume de cărți de profil. Vie printr-un muzeu în care timpul stă, prin sala de expoziții în care copii din 1990 au desenat

revoluția așa cum au văzut-o ei și vie prin complexul de 12 monumente ce amintesc Timișoarei că în acele locuri s-au născut eroi.

Primită în 1998 de către Primăria Timișoarei, vechea clădire urma să fie renovată, declarându-se obiectiv de interes național. Memorialul Revoluției s-a concretizat ușor și frumos, păstrând cu grijă toate documentele și materialele uitate de români imediat după 1990. El este deschis tuturor, străini sau localnici, binevoitori sau doar curioși. De la clase de elevi, grupuri de turiști, persoane rătăcite prin zonă, tineri care își doresc să afle istoria care nu se învață la școală sau studenți care își fac lucrările de diplomă în cadrul acestui centru de cercetare și informare, Memorialul este același pentru toți ... fiindcă istoria și adevărul nu se schimbă niciodată.

Liniște pe tabla de șah... Regina stă nemișcată. Ultimul călăreț a căzut.

Legea retocedării a hotărât ca parterul să fie dat celor două surori ce îl revendicau. Statul, prea amorțit, nu a schițat nici un gest. Între timp cele două femei au vândut partea lor unui agent imobiliar ce își știe bine jocul. O dată cu parterul, cumpărat de la cele două femei (ce locuiesc în București, respectiv în State), țintește și etajul, mansarda și toate săile create și consolidate din bugetul de stat. Doar vorbim despre un muzeu, centru de informare și memorialistică.

Primăria nu găsește litera de lege și nu poate apăra vechea clădire ce în urmă cu 11 ani a destinat-o Revoluției din decembrie 1989. Statul, de asemenea, se leagă singur la mâini și nu știe că are puterea de a cumpăra definitiv spațiul și de a investi în el cu toate actele în regulă. Incompetența de la fiecare nivel face ca un cutare om să câștige în instanță chiar mai mult decât avea inițial. Pe lângă parter, este jucat și etajul. Tot Memorialul Revoluției stă într-un dosar mincinos și incomplet pe care însă Justiția nu vrea să îl rezolve corect. Ne ducem periodic martirii la tribunal, îi punem să apere și acum Revoluția, Libertatea, Demnitatea ... Credem ca ne bazăm pe memoria lor, dar o întinăm.

Regina, Revoluția, încă nu a murit. E prezentă mereu, întărește soldații răniți, luptă, are grijă de țară, educă tinerii să îi poarte cu curaj numele și uneori se uită drept în ochii dușmanului.

Îl măsoară, îl cercetează și tace.

Recurența binelui

Fiecare fir de iarbă e un copac.

Fiecare scoică, o colină.

Fiecare dună, din munte o creastă...

*Doar cerul e mare, Căci fiecare
talpă de nisip e un om.*

Mă gândesc de câteva zile la ultima lectură (Secolul Mistic de Ion Buga) și pornind de acolo mă gândesc în ce raporturi se află

binele cu zicala "altuia nu-i face ceea ce ție nu-ți place (chiar dacă reciproca nu e valabilă)". Și găsesc că este o diferență de simetrie între legea ochi pentru ochi și noua lege a celuilalt obraz. Binele și răul din "ochi pentru ochi" sunt două jumătăți egale, ca doua mâini ale aleuiași om, care nu pot încăpea în aceeași mână decât dacă e întoarsă pe dos. Tot așa mă gândesc că și ochiul scos nu îl pune la loc pe cel răzbunat și nu văd atunci la ce bun.

Pe de altă parte binele și celălalt obraz intră într-o altfel de simetrie, a părții cu întregul legate de o posibilă, ascunsă recurență. Răul făcut în parte sau binele făcut în parte, în această nouă simetrie se aplică brusc la întreg. Fiecare hârtie aruncată pe jos în parc se transformă azi în munții de gunoi fumegând de la marginea marilor orașe. Fiecare grenadă sau fumigenă se transformă în orașe dărâmate sau state invadate. Fiecare nou produs electronic se transformă în munți tăiați pentru metale. Fiecare bestseller costă o pădure, fiecare fir de iarbă călcat e un copac necrescut, fiecare dună a fost o colină. Fiecare scoică a fost în munte o creastă înainte să ajungă în apele oceanelor sau invers scoica fosilizată înapoi în munte. Totul pare că are această recurență exponențială, totul se întâmplă tot mai des și la dimensiuni tot mai mari. Tehnologiile avansează tot mai repede, războaiele sunt tot mai scurte dar mai distrugătoare, resursele se epuizează tot mai mult, pădurea dispare, China iese din comunism, omul a găsit apă pe Marte. Doar binele să fi pierdut pasul cu acest

ritm? Dacă da, ce rost mai au toate? Dacă nu, poate altruismul să fie unul din răspunsurile la această întrebare?

Înmulțește înzecit binele ce-l primești. Nu-l întoarce ci dă-l mai departe. Caută nucleeele generatoare de bine și găsește-ți tu cercul tău de prieteni. Fă ca binele să fie precum undele intersectate pe apă ce trec unele prin altele dezinteresate căci binele e intenția și intenția este dincolo de efectul imediat și de materie. Iar când simți că ai obosit și că ești sărac făcând bine, nu te teme, este suficient să te gândești că ai mai puțini în jur de recompensat și deci ești mai liber – că ești cu adevărat altruist. Înainte de a face asta încearcă binele ce-l sădești să fie într-un loc roditor. Și exemplul propriu în fața celorlalți să fie ruga ta ca rodul ce va crește să fie îndestulare doar celor înfometaji de bine.

Asta se ascunde de fapt în spatele acestui cuvânt și asta a fost și în Decembrie '89. Cu toate că unii încă îl blamăm considerându-l prostie sau alții dimpotrivă șmecherie, prin "Eroii nu mor niciodată" rămâne viu și altruismul unui popor. Dincolo de fapte pe bună dreptate ar trebui făcută critica altruismului, a recurenței binelui și a ce se ascunde după ele, căci în ultimii ani din orice s-au scos bani în țărișoara asta.

Dar cum reușești să faci critica corect și constructiv când fie ești copil încă și în suflet și-n gând sau deja matur, obosit și perfect integrat în acest sistem imperfect și bolnav? Cum știi sincer când un om îți întinde mâna din altruism și când ți-o

întinde doar ca să-ți dea drumul în prăpastia dezumanizării, a neîncrederii și închiderii în sine sau, mai grav încă, în afara sinelui germinator, a rădăcinilor neamului? Sau cum poți citi în priviri când chiar tu ai întins o mână zâmbind dezinvolt și dezinteresat, dacă ți se întoarce zâmbetul cu respect sau dimpotrivă dacă ești tratat de sus sau de jos (niciodată de la același nivel), cu neîncredere sau, și mai rău, cu gelozie?

Dacă răspunsul la aceste întrebări și la altele asemenea se chinuie să se nască undeva în umbrele creierului tău și dacă chiar se încapățânează să răzbată în conștient și apoi în conștiință, cuvânt și faptă, încercați să fiți altruști adevărați. Renunțați la șmecherie și bâză pentru că, da, nu costă nimic să dai. Pentru că, da, este adevărat că dăruind ai mai mult: mai multă încredere în tine și în ceilalți, mai mult curaj, mai mult ajutor, respect și chiar, darul cel mai de preț - libertatea*.

Asemeni omului de munte care nu acasă ci sus pe creasta Omului se simte împlinit, așa și tu abia când ajungi în acest punct de clar și calm deasupra tumultului vieții și când chiar și pentru o singură secundă numai, poți gândi pentru ceilalți toți ca pentru tine, să știi că ai ajuns acasă. Iar noi golani mai vechi și mai noi îți zicem "bine ai venit". Asta ne face oameni mai mult decât Darwin sau orice haină.

Revenind: da, este adevărat că dar din dar se face și că muncind cinstit ne câștigăm doar pâinea nu și averea. Aceasta se fură sau se primește de la ceilalți într-un șir infinit de schimburi în care mereu cei mulți pierd iar cei puțini câștigă până când diferențele devin atât de mari încât orice avere pocnește ca o căpușă. Pentru că orice avere are 2 proprietăți: nu se strică dar nici nu ne hrănește! Și da, cu cât dăm mai puțin cu atât suntem mai datori, căci nimic din ce avem nu-i al nostru. Nici apa, nici aerul, nici carnea, nici ideile. Poate doar... credința?! Niciodată nu vom fi liberi de datorii pe acest pământ și nu mă refer aici la credite căci dobanda are dreptul să strângă doar pământul care ne naște, nu băncile. Dar asta este altă discuție.

În fața evidentei piramide a raportului dintre muncă și bunăstare în fața datoriei imposibil de achitat într-un astfel de sistem, omul a născocit zeii și aducerea de ofrande. Necesitatea ca măsură a murit în Rai când acel singur fruct era peste măsură și exact acel singur gând "să am mai mult" (care greșit a fost interpretat ca "să am

tot") a devenit un parametru nelipsit în ecuația consumului. Iar curba creșterii acestui consum pare că a nesocotit veșnic acest parametru.

Începând din acele clipe paradisiace când omul a rupt fructul din singurul copac interzis și a căzut în păcat și până azi când urmașul lui epuizează resursele singurei planete vii nu a fost decât un pas. Un pas imens peste timp care abia acum face sens căci abia acum vedem adevărul gol-goluț: ne-am hrănit din această planetă ca puilul din albuș. Iar albușul nu a fost nici mai mult nici mai puțin decât necesar. "Mai puțin înseamnă mai mult" zicea un proverb din batrâni iar un altul zicea să nu ajuți fluturele să iasă din cochilie pentru că el nu va fi destul de puternic pentru zbor. Si-atunci... când nici darul și nici agoniseala nu sunt necesare, oare consumul lor înainte de vreme va face ca omul să iasă din oul existenței pământești fără pene pentru zborul în veșnicie? Este altruismul o necesitate? Sau este un moft?

Personal cred că poate fi și una și alta dar ca să fie o necesitate mai cred că trebuie să fie pus sub o intenție cât mai general valabilă și aplicată la un nivel cât mai restrâns: "think globaly, act localy" – cum zice ecologistul. Iar în grupul Noii Golani exemplul cel mai bun este "Basarabia, Pământ românesc" în care acțiunile vizează un obiectiv universal al libertății națiilor și etniilor de sub povara imperiilor iar acțiunile au fost toate atât la nivel local, județean, național sau interstatal.

Dacă un suflet îți cere sufletul asta nu este altruism. Poate fi dragoste, dar nu e altruism și tare mi-e teamă ca nici dragoste nu e ci demonul lăcomiei. Dacă din lăcomie o specie începe să se consume pe sine însăși, cu războaie, cu sclavie, dar și cu societate de consum și să facă asta până când ajunge să taie munți întregi pentru un inel de aur sau pentru a cuceri un sărut otrăvit cu cianură, asta nu mai este altruism.

Dar nu, altruismul nu e nici să dai cuiva ce niciodată nu va putea da mai departe. Acela ce crede că mila este singurul mod în care se stabilește un echilibru între bogați și săraci nu este departe de adevăr. Dar mila spre deosebire de altruism înseamnă să dai neinteresat, dacă pot zice astfel, pe când altruismul are ceva recurent în el. Iar recurența altruismului este binele relativ. Altruistii fac bine în așa fel încât "dar din dar să fie" într-o încercare, poate zadarnică, de a exorciza necesitatea, de a demasca fețele nebuniei (The Faces Of Madness) la toate nivelurile ei și de a găsi echilibrul (Equilibrium), de a da mai departe (Pay it forward), de a conștientiza posibilul efect pe care o bătaie de aripi a unui fluture într-un capăt al lumii îl poate avea în celalalt capăt de lume (The Butterfly Effect) de a simți că toți oamenii suntem o familie și că acest pământ este acasă (Home).

Așadar acestea sunt limitele între care mintea înțelege binele profan. Dincolo de

asta rămân pronia divină, critica rațiunii pure, revelația – toate căi demne de o existență efemeră dar accesibile doar câtorva, incompatibile unele cu altele și aplicabile în condiții speciale.

2 plus 2 fac 4

Fiecare epocă istorică are un moment în care 2 plus 2 fac 4, însă nimeni nu își dă seama. Sau, mai rău, oamenii 'mari' schimbă regulile astfel încât 2 plus 2 să nu dea niciodată 4.

Totuși, unii dintre noi știu ca 2 plus 2 fac 4 însă păstrează secretul. Asta așa, ca o ironie fină venită din partea acelor care înțeleg că binele e bine și răul e rău și că acel ce le va încurca nu va zâmbi de foarte multe ori. Așa a fost poate și în 15 aug. 1714, 9 aug. 1601, 15 nov. 1987, decembrie 1989, iunie 1990 sau în 7 aprilie 2009.

E un simțământ care nu poate fi planificat și nici însușit de absolut nimeni. E o stare care plutește în aer și care leagă tot neamul. În paralel cu această stare pot fi infiltrate alte aspecte politice, strategice însă ele nu se pot intersecta niciodată. Din simplul motiv că omul e făcut liber iar dorința sa de libertate ori e, ori nu e. Și atunci când e, ea nu mai are nevoie de nici un alt pretext.

De ce toți ne învață că 2 plus 2 fac 5 (nici 9, nici 12, nici 156, cum au fost învățați bunicii sau părinții mei). Atât de multe rezultate pentru aceeași problemă.

De ce e atât de greu să socotesc eu singură ... chiar și pe degete, cu propriile mele degete. Sunt eu, sunt prezentă. Trăiesc în lumea aceasta.

De ce nu aș face singură, măcar o dată, macar o adunare ?

Probabil când voi ști că doi plus doi fac patru, infinitul mi-ar fi o joacă de copil.

Prietena mea veche

E o rușine ce se întâmplă și poate că ar trebui băgată repede sub preș. Mai bine sub preșul vecin, să nu afle nimeni că de fapt e a noastră.

În acest ultim ceas ... în această ultimă strigare, mai avem o șansa să păcălim că noi nu am fost aici. Ar fi bine să profităm

cât de repede putem, pentru că în curând vor crește copiii noștri și ei, micuții, s-ar putea să se împiedice de preșul vecinului; și rușinea va fi acolo. Amorțită și înghesuită, plină de praf și mizerie, slăbită și neputincioasă.

Câtă lume a călcat preșul ... să fie oare zeci de tălpi sau mai multe ? S-au scurs mulți ani de când noi, în tinerețe, am ascuns-o. Milioane de picioare s-au șters de ea, dar s-au murdărit și mai tare. Milioane de picioare au călcat pe ea, dar nu au simțit că ei sunt cei călcați. Milioane de oameni s-au oprit încruntat și au văzut preșul murdar, dar nu au mirosit praful care se ridica de sub el. Milioane de picioare l-au ocolit, fiindcă preșul era mai murdar decât strada pe care călcau ei.

Ce vom spune când copiii noștri ne vor întreba ce e ghemotoul acela vechi, de sub preș ? Cine și de ce l-a pus acolo în loc să îl curețe și să îi ofere un loc în casă ? Noi, cu siguranță, vom fi uitat de mult trecutul. Parcă a fost o dată ceva, dar s-a stins rapid ...parcă mai demult unii oameni au vrut să trăiască în lumină, însă erau prea puțini ... apoi noi trebuia să avem curaj, însă nu mai țin minte din ce motive nu am avut ... Odată, am promis că îmi voi iubi pământul pe care m-am născut, dar acum îl urăsc ... visam să fie oamenii fericiți și eu să zâmbesc pe stradă, visam să pot să aleg ușor ce e bine, însă ceilalți, care erau mai mulți, au ales altceva. **Îmi vreau curajul înapoi ... !**

Deocamdată e bine

BANC: Un om s-a aruncat de la etajul 100. Ajuns în cădere pe la etajul 50, își spune relaxat: „deocamdată e bine”

Situație de viață 1: învățământul e din ce în ce mai prost, dar încă nu toate facultățile produc șomeri. Deocamdată e bine ...

Situație de viață 2: am luat 4 gropi cu mașina că drumul nu era luminat, dar bine că am ocolit una. Deocamdată e bine ...

Situație de viață 3: am fost la spital de la acel hamburger expirat, dar măcar desertul a fost bun. Deocamdată e bine ...

Situație de viață 4: simt că nu pot să cresc deloc, dar mă consolez cu prietenii la o terasă. Deocamdată e bine ...

Sigur e bine ???

1 Decembrie

Căutând fantasticul, mirajul lânii...

„Uitați-vă în stâânga, uitați-vă în dreaaaaapta: ați ajuns în Basarabia, fraților”. Asta am auzit noi la microfon după ce, într-un final, am trecut Prutul.

Nu credeam să-l mai trecem, așa, în număr mare. Pe 27 martie venirea noastră i-a făcut pe comuniști să închidă granițele pentru fașâști. Măcar de ne interziceau tovarășii accesul numai nouă dar au blocat granița pentru toți cei cu pașaport vișiniu. Șefi de consilii județene, copii din ansambluri folclorice, jurnaliști. NIET!

Fără test HIV și acordul lui Voronin nu se poate. Bine că în viață se mai schimbă lucrurile și comuniștii de ieri sunt socialiștii de azi. Tot măldăvani, dar măldăvani euro-ruși.

Și totuși, ce caută 3 autocare de oameni veniți din România la Chișinău pe 1 Decembrie? Vameșii nu ne-au întrebat, poate că știau deja.

Noi ne uitam în stânga și în dreapta. Ajunsesem în Basarabia.

Pământul visat, dintre Nistru și Prut

la uite-i, ne așteaptă! Sunt mulți. Noi suntem și mai mulți. Coborâm din autocar. Vin și cele din Ploiești și Iași. Umplute ochi tot cu români. La ei, majoritatea sunt din cei cu pașaportul albastru. Dar ce contează., doar nu facem aceeași împărțire aberantă impusă de niște comuniști barbarzi. Noi și voi suntem tot noi.

Și coborâm. Îl văd pe Vasile. Cătălin pe Mihai. Lucian pe Petru. Oana pe Elena. Alin pe Pavel. Ce bucurie de copii mici pe capul nostru, ne-am întâlnit cu oameniiăștia și brusc oboseala unei nopți nedormite dispăre.

Schimbă câteva vorbe, cântă “Basarabie frumoasă”, și apoi fugi. Fugi că la 12 tre săntindem hora mare.

Limba noastră-i foc ce arde, limba noastră-i o comoară

Se vorbește mult rusa la Chișinău? Asta e întrebarea care mi se pune la începutul unei discuții legate de Republica Moldova. Mie din 2006, prima oară când am intrat în contact cu realitățile de peste Prut până acum mi se pare că lucrurile evoluează spre bine în această privință. Acum

mergeam pe străzile Chișinăului cu oameni ce veniseră prima oară aici și eu eram foarte tensionat, speram să ne întâlnim cu acea parte a populației care vorbește limba română ca primă opțiune.

Cei care au venit cu noi vor povesti ce au văzut, când vor ajunge acasă. „Cum a fost mamă, la moldoveni? Sunt ruși...moldovenii?” Impresiile formate de grupul nostru urmau să fie multiplicat ca vântul și ca gândul la întoarcere și să schimbe(sau nu) mentalități.

Și zău dacă a contat că ne-am întâlnit cu țata Viorica care era contrariată că sărbătorim ziua noastră la ea în Chișinău și nu la Alba Iulia. Las’ țato, că înțelegi tu mai încolo că nu vrem să te cotropim, cum ți-au zis muscalii. Poți să fii și măldăvancă dacă vrei, e treaba ta. Doar lasă tineriiăștia frumoși, cu tricolore pe ei, care ne-au făcut să plângem în aprilie, lasă-i și pe ei să fie cu

cine vor. Să ne arate orașul și să horească cu noi.

1918, mă-ntorc în trecut, atunci de ce-am putut, ce-am făcut?

Începută pe 27 martie cu Basarabia, încheiată pe 1 decembrie cu Transilvania, unirea românilor în același stat a stat sub semnul unei conjuncturi internaționale favorabile și a unei generații de excepție care a știut ce vrea. În prezent avem două state românești și de vreo 20 de ani tot nu suntem capabili să le unim. Și cum cât avansăm în timp, lucrurile se complică, diferențele sunt amplificate iar ceea ce ne leagă e pus sub semnul valorilor “europene”.

Suntem înconjurați de impotenți. E evident ce trebuie făcut pentru a uni malurile Prutului: interacțiune cât mai intensă între oameni. Și cu toate astea, la idea sărbătoririi zilei de 1 Decembrie la Chișinău au aderat doar 150 de oameni. Exploratori, aș putea spune.

Mie, cunoscând mediul militanților autohtoni, îmi pare un număr relevant, în condițiile în care: - guvernul pro-occidental de la Chișinău nu ne lasă să intrăm pe baza

buletinului de identitate în Moldova, deși lucrul ăsta ar fi benefic pentru turism, economie și tot ce mai vreți - studenții basarabeni, în marea lor majoritate, sunt români și s-au dus unde a fost gratis, în speță la Alba Iulia, prin bunăvoința unora interesați de subiectul unirii pentru a mai fura niște bani din taxele plătite de noi ca proștii - suntem comozi dar mai ales suntem fricoși, o frică pe care o avem în măduva oaselor.

Fiecare din voi trebuie să facă pasul de la spectator la participant la Marea Unire. Altfel vom fi încă o generație ratată. Noi, prin campania începută în 2006 - „BASARABIA PĂMÂNT ROMÂNESC”- încercăm să arătăm că idealul din 1918, Ardealul, trebuie să fie transpus la Basarabia. Noul Ardeal trebuie să fie Basarabia.

Și strig mândru și tare că sunt de origine latină!

Așadar, dragii mei, 150 de oameni veniți din țară, împreună cu vreo 350 de tineri din Chișinău și alte orașe ale Basarabiei am pornit într-un marș cu titlul “Frații în veci vor fi frați”. Steaguri Basarabia pământ românesc, drapeluri tricolore, câteva

mesaje bine țintite precum „Mai presus de orice, ROMÂNII” sau „Prin noi trăiește unirea” au reușit să coloreze bulevardul Ștefan cel Mare. În clădiri răsunau Deșteaptă-te române, Basarabia frumoasă sau Treceți batalioane române Carpații (și Prutul).

Și tare bine era să te uiți în spate și să vezi valuri tricolore ce se succed cu repeziciune. Și să știi că acolo, la Chișinău, pe tărâmul interzis până nu demult, are loc cea mai frumoasă sărbătoare a românilor în ziua de 1 Decembrie 2009.

Orice mișcare de masă continuă războiul ciclic

Noi (Noii Golani) ne tragem seva din mișcarea anti-comunistă din Piața Universității a anilor 1989-1990. Continuarea luptei anti-comuniste trebuie să se desfășoare în direcția clară a eliminării efectelor comunismului asupra României: distrugerea spiritului civic, a

conștiinței naționale și a integrității teritoriale. De comuniști din România de dincolo și dincoace de Prut nu vom scăpa, decât prin dispariția biologică a acestor javre, sclavii intereselor anti-sociale. Ce contează e că tinerii sunt cei care stabilesc direcția schimbării. Iar tinerii de azi sunt pătura activă a societății care spune Basarabia pământ românesc. Ne poate ignora presa, politicienii pot întoarce privirea, oamenii de bine se pot speria de denumirea de “golani”. Dar acumulările tineretului pro-unionist au tendința de a răbufni, iar 7 aprilie și toate scandările pro-românești nu au reprezentat altceva decât primul pas. BASARABIA – UNIRE s-a putut auzi din nou pe 1 DECEMBRIE în Piața Marii Adunări Naționale din piepturi ce păstrau cu fală-un nume. Te uitai la cei de lângă tine și îți zâmbeau. Eram în lumea noastră, scandându-ne idealul...

Ne-au trimis în Siberii și la Sighet, ne-au urmărit și ascultat, ne-au învrăjbit unul împotriva celuilalt, ne-au pus să ne omorâm între noi la Revoluție și în războiul din Transnistria. Ce ne vor mai face acum? Pentru că noi nu plecăm niciunde, e rândul lor acum.

Uniți sub tricolor

Subtitlurile folosite în acest articol se regăsesc în primele 8 melodii de pe CDul Uniți sub tricolor. Comercializarea acestuia servește scopului de a ajuta financiar liceul românesc Lucian Blaga din Tiraspol.

Lansarea CDului a avut loc în noaptea de 30 noiembrie/1 decembrie în București, unde am putut cânta “La mulți ani”.

Imediat după concert, am plecat, trupe și public, la Chișinău. Frumoasa zi de 1 decembrie s-a terminat cu 1Q Sapro pe scenă, cântând „România, trezește-te!”.

Șansa României, aflată în derivă indentitară, de salvare este de a redescoperi vechile simboluri istorice și de a le aplica la realitatea prezentă. Basarabia e românească sau România nu va mai fi deloc.

La mulți ani, români!

Campanii inițiate de Noii Golani:

UNIȚI SUB TRICOLOR

www.unitisubtricolor.ro

este un proiect muzical care adună melodii cu mesaj civic și patriotic, din ce în ce mai prezente în peisajul hip-hop. Pe album se regăsesc artiști din dreapta și din stânga Prutului, semn al unității spațiului cultural românesc. Încasările obținute în urma vânzării albumului vor fi donate [liceului românesc din Tiraspol](http://liceului.romanesco.ro), ai cărui elevi și profesori se luptă pentru a învăța în limba română.

EROII NU MOR NICIODATĂ

www.eroiinumor.ro

Prea multă lume a uitat deja.

Prea repede, prea ușor, martirii libertății au ieșit din viețile noastre pentru a intra în ceața istoriei. Ne considerăm importanți, puternici, atotcunoscători și, totuși, suntem atât de mici, de lași, de insignifianți. Tocmai de aceea în fiecare decembrie e timpul să ne plecăm capul și

să ne gândim, măcar o clipă, la cei ce nu mai sunt.

BASARABIA, PĂMÂNT ROMÂNESC

www.romanism.net

Sătui de monotonie pe care am ajuns să o numim “viață”, sătui de false valori, sătui de politică și patriotism mincinos, sătui de îndobitocire, sătui de ceea ce lumea așteaptă ca noi să fim, sătui de comercialism și interese materiale, sătui de prejudecăți, sătui de frică și lașitate, sătui de comoditate, sătui de “corectitudinea politică” care ne face să ignorăm glasul sângelui ce ne curge prin vene, am decis să ne oprim o clipă și să privim în față sufletul românesc... acum, până nu e prea târziu!

-Basarabia- așa cum e ea! –

Campanii susținute de Noii

Golani:

www.drumulaurului.ro

www.rosiamontana.ro

SALVAȚI ROȘIA MONTANĂ (susținută de

Noii Golani prin proiectul de turism și dezvoltare durabilă ”Drumul Aurului”)

Roșia Montană este cea mai veche localitate minieră din România, fiind atestată documentar în anul 131.

În prezent Roșia Montană este amenințată de distrugere prin propunerea de proiect a companiei Roșia Montană Gabriel Resources.

Cu toate acestea, campania Salvați Roșia Montană, prin sprijinul și solidaritatea aratăată de oameni din lumea întreagă, reușește cu fiecare zi în plus să câștige lupta de salvare a zonei.

Echipa de redacție:

Camelia Valuch

Denis Memet

George Simion

Lucian Popescu

Sergiu Prisacari

Contact: atitudine@noiigolani.ro sau noiigolani@yahoo.com

Web: www.noiigolani.ro

Noii Golani vă salută !
